

[Poul Schlüter]

Det andet emne, jeg gerne vil berøre, er måske knap så aktuelt, men det bør ikke forbigås. Der tales så meget i disse år om, at den vesterlandske livsform er trængt, og at de vesteuropæiske idealer har haft deres storhedstid, men nu er på retur, også når det gælder demokrati og folkestyre. Derfor vil jeg godt tage en ting frem, vi synes er uhyre positiv, at vi dog har oplevet i de sidste år i vor del af verden, at demokratiernes kreds er udvidet. Jeg tænker på den lykkelige udvikling, vi har oplevet i Grækenland, i Portugal og i Spanien. Går vi blot 5 år tilbage, var der vel ikke mange, som havde troet, at man på så kort tid kunne sikre gennemførelse af virkeligt demokrati i disse lande med deres særlige historiske forudsætninger. Men det er lykkedes. Så lad os glæde os over det, for det betyder meget for vor del af verden, også for et land som Danmark. Demokratiet står nu stærkere i vor del af verden end nogen sinde, det er et glædeligt tegn, men det giver os også pligter, efter den konservative folketingsgruppes opfattelse den naturlige forpligtelse, at vi overalt, hvor det er muligt, støtter bestræbelserne for, at de tre lande, jeg netop har nævnt, så hurtigt som muligt og så tæt som muligt bliver knyttet til Vesteuropa også i form af medlemskab i Det europæiske Fællesskab.

Med disse ord skal jeg slutte min tale. Jeg håber, regeringen og andre partier har forstået, at vi gerne fortsat vil være i arbejdstøjet og søge at skaffe os indflydelse på, hvad der sker i dansk politik.

Erhard Jakobsen (CD):

Statsministerens åbningstale og hr. Erling Olsens videre uddybning af den synes jeg har været sådan, at det fra alle positive sider fortjener et positivt svar. Det synes jeg også den hidtidige debat allerede har givet. Det har regeringen fortjent, men jeg synes også, regeringen har fået et svar, som gør det muligt for en regering at se fortrøstningsfuldt frem til de nærmeste måneders arbejde, og det forpligter naturligvis også regeringen til at leve op til den positivitet, som er kommet frem allerede.

Det, jeg nu skal sige på centrum-demo-

kraternes vegne, vil ikke ændre dette billede. Vi kan love regeringen fuld støtte, så længe den holder sig inden for rammerne af de forlig, man har indgået, i de fleste tilfælde hvor vi har været deltager, men det gør ingen forskel for vor holdning, om vi selv har været deltager eller ej.

Jeg vil gerne sige rent ud, at regeringen ikke skal regne med at se centrum-demokraterne som deltager i noget forsøg på at vælte regeringen, stadig væk så længe man holder sig inden for rammerne af disse forlig. Skulle der opstå nye vanskeligheder udefra, kan jeg forsikre, at centrum-demokraterne ikke ønsker at benytte dem til at gøre stillingen vanskeligere for regeringen og til at skaffe landet en anden regering.

Jeg understreger endnu en gang, at CDs beredvillighed ikke bliver mindre af, at regeringen sandsynligvis vil søge andre forligspartnere end dem, der var med i augustforlig I. Jeg forstod på statsministerens i øvrigt udmærkede bemærkninger i radioens »efter radioavisen«, at statsministeren nærmest mente, at han nok ville henvende sig først til venstre, de konservative og de radikale, når de nærmeste års politik skulle formes. Det kan vi ikke indvende noget imod; vi vidste, det måtte være et resultat af, at vi selv sagde nej til at deltage i hele forliget, og det er en konsekvens, som vi ikke ugerne ser. Som sagt vil det ikke påvirke centrum-demokraternes holdning over for de forslag, man måtte nå frem til. Centrum-demokraterne føler sig ikke på nogen måde sat udenfor, vi har heller ikke noget ønske om at være sat udenfor, men vi vil heller ikke presse os på for at blive inddraget i noget. En ting skal slås fast: at regeringen må ikke forvente, at man hos centrum-demokraterne kan finde støtte for noget, som man konstaterede at man alligevel ikke kunne få venstre og de konservative med på; så er det ikke hos os, man skal forvente at hente støtte til at få sine forslag igennem.

Centrum-demokraternes positive holdning over for regeringen forhindrer os ikke i, at vi måske stærkere end før vil understrege vores udgangspunkt: centrum-demokraterne vil ikke mere stemme for punktafgifter, men fremdeles gerne for ændringer i momsens-